

**A PEU
DE CARRER**CATALINA
Gayà

Impossible fer callar la tela humana

Van arribar amb jaquetes amb caputxa, motxilla i vestits de negre. Només la dringadissa de les llaunes dintre de les motxilles els delatava com a escriptors de grafit. Aquesta cronista els va acompanyar a les vies d'un tren. Uns grafiters alemanys havien tapat una de les seves obres i ells es disposaven a cobrir-la amb altres traços. Aquest és el llenguatge del carrer i el destí de les pintades. Emparats en la foscor, i ja a prop de les vies, es van posar els guants. La policia en recull les empremtes dactilars per identificar-los, i si ho aconsegueix, la multa pot ser d'entre 1.500 a 3.000 euros. D'una caseta abandonada, en van treure una escala. Començava la carrera. Gairebé en formació, van baixar a les vies. A mi, em van deixar a dalt per si de cas tot acabava en corredissa. Des del pont, perquè hi havia un pont, jo només veia tres taques negres lliscant per una paret. En 10 minuts, havien acabat: un xèrif tapava la firma dels alemanys.

«El mural reivindicatiu ha mort», va dir un d'ells mentre es fumaven un cigarret observant l'obra. Aquesta escena va tenir lloc el 2008. Feia dos anys que havien aprovat l'ordenança cívica que prohibeix el grafit i la firma havia ocupat el carrer com a protesta.

Sis anys després la firma perquè sí segueix sent una pràctica habitual com a forma de protesta dels que abans podien passar hores davant una paret. El grafit mural que ha conquistat les galeries d'art i les firmes de moda –el barceloní Sixe-

art fins i tot ha exposat a la Tate Gallery–s'ha mudat a la perifèria barcelonina, a les rieres i a ciutats més permissives.

Els escriptors de grafit expliquen que només el districte d'Horta-Guinardó recolza els que «entenen que

la ciutat pot tenir molts més colors que únicament el gris i el crema que vol l'ajuntament». Hi ha una altra diferència, aquesta generacional i molt més habitual que el 2008. L'escriptor de grafit –sempre hi ha excepcions– ja no pinta com a forma reivindicativa: utilitza la ciutat com a tela per passar-s'ho bé. Això és una cosa que aquesta cronista recull en gairebé cada entrevista o crònica quan qui parla té menys de 30 anys: l'entrevistat veu com a impossible canviar el sistema i només aspira a viure'n a part.

L'**Albert** té 28 anys i demana que

«per favor» no se l'anomeni grafitier. Es considera escriptor de grafit i accedeix a aquesta entrevista perquè el debat sobre la pintada reneixi: «La repressió segueix. Encara que en un principi és legal pintar a les persianes privades si el propietari hi està d'acord, tots coneixem casos en què hi ha hagut multes. També als murs en què està permès. Amb els turistes hi ha una actitud més permissiva, però amb nosaltres, no». ¿Per què pintes? «Perquè és una forma de dir que existeixo i per passar-m'ho bé».

Fa uns anys, Barcelona era part del circuit de les grans teles urbanes. El britànic **Banksy** o els brasilers **Os Gemeos** van passar per aquí. Ara ha desaparegut el grafit mural, però el carrer segueix sent un escenari del joc de la comunicació anònima. A l'amagat carrer de Cardona, al Raval, fa unes setmanes hi va aparèixer una obra feta amb taps d'ampolles de refrescos i cervesa. L'autor s'havia enfilat a uns contenidors i havia creat el mosaic. En ocasions, al centre hi apareixen del no-res éssers que miren els transeünts des dels arbres; altres vegades aquestes figures es-

tan enganxades en parets, canonades. El nen tridimensional i acolorit que mira d'esquena i que està enganxat a la paret ja és tot un clàssic. Malgrat l'ordenança, el carrer continua parlant. ≡

ÁLVARO MONGE

►► Un mosaic fet amb taps d'ampolles, al carrer de Cardona, al Raval, dimecres.

El grafit mural que ha conquistat les galeries s'ha mudat a la perifèria

apiedecalle@elperiodico.com